

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost napadá rozsudkový výrok o přestupku § 506 tr. zák. s hlediska hmotněprávního důvodu zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., leč neprávem. Slib manželství musí se státi výslovně, nikoliv pouze konkludentními činy, a musí býti dán tak, že může býti pojímán vážně a opravdově. Nalézací soud případ s tohoto právního hlediska správně posoudil, zjistiv že obžalovaný žádal P-ovou, by s ním souložila, že tato k tomu svolila, ale jen proto, poněvadž obžalovaný jí před souloží slíbil, že si ji vezme za ženu. Tím nalézací soud zjistil, že obžalovaný před souloží výslovně P-ové manželství slíbil, a slovy: »tato k tomu svolila, ale jen proto . . .« zjistil dále, že P-ová slib ten vážně a opravdově pojímala, neboť jen následkem tohoto slibu k souloží svolila. Zneuctíti ve smyslu Šu 506 tr. zák. nelze ženu, která dobrovolnou mimomanželskou souloží pozbyla již pohlavní neposkvrněnosti. I s tohoto právního hlediska nalézací soud případ posoudil, neboť v rozhodovacích důvodech na dvou místech výslovně zjistil, »že se P-ová pod slibem manželství dala svěsti a z m r h a t i« a »že obžalovaný P-ovou pod slibem manželství svedl a zmrhal.« Bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2647.

Smilnými jsou jen činy, porušující slušnost a mravnost po stránce pohlavní, buď že vznikají z probuzeného pudu pohlavního nebo směřují k tomu, by jej probudily, a urážejí mravopochestnost v ohledu pohlavním.

S hlediska Šu 516 tr. zák. není třeba, by veřejné pohoršení skutečně bylo vzbuzeo; stačí, že smilné jednání, urážející mravnost nebo stydlivost, je provázeno hrubostí a způsobilostí, by jím bylo ono pohoršení vzbuzeo.

(Rozh. ze dne 7. února 1927, Zm I 658/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 15. října 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejné mravopochestnosti podle Šu 516 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že zjištěné jeho jednání nenaplnuje skutkové podstaty přestupku Šu 516 tr. zák., poněvadž a) to, co učinil, není prý smilným jednáním ve smyslu zákona, ježto prý podle zjištění soudu samého nemělo vztahu k pohlavnímu pudu; b) nelze prý říci, že jednáním obžalovaného byla hrubě uražena stydlivost nebo mravopochestnost; c) není prý zjištěno, že byla zavdána příčina k veřejnému pohoršení, t. j. že byl někdo pohoršen

mimo svědka B-y; nestačí prý pouhá možnost pohoršení, ježto zákon praví »kdo tím zavdává příčinu k veřejnému pohoršení«, nikoliv »kdo zavdati může«. Než zmateční stížnosti nelze v žádném směru přisvědčiti.

a) Jest ovšem pravda, že smilnými činy rozumí zákon jen takové, které porušují slušnost a mravy po stránce pohlavní, buď že vznikají z probuzeného pudu pohlavního nebo směřují k tomu, by jej probudily; a urážejí mravopoctnost v ohledu pohlavním (rozh. víd. sb. čís. 2536). V souzeném případě zjistil však první soud formálně bezvadně, že se obžalovaný dopustil činů v úmyslu ukojení chlípných chťičů, čímž je řečeno, že jde o činy, vzešlé z probuzeného pohlavního pudu, tedy o činy smilné nebo necudné ve smyslu zákona. Z tohoto skutkového zjištění nutno vycházeti při věcném přezkoumání rozsudku; nedbá-li ho zmateční stížnost, neprovádí hmotněprávní zmatek po zákonu. b) Že obžalovaný svým jednáním hrubě urazil veřejnou mravopoctnost, usoudil první soud správně, uváživ povahu a způsob spáchání činu a vycházející při tom ze správného výkladu zákona. c) Zmateční stížnost sama, nikoliv rozsudek, vykládá zákon mylně. Obrat »takovým způsobem, že se tím zavdává příčina k veřejnému pohoršení« neznamená, že by tím zákon ke skutkové podstatě přestupku podle §u 516 tr. z. žádal, by v určitém případě veřejné pohoršení bylo opravdu vyvoláno. Stejně jako výrazem »hrubě« v témž zákonném ustanovení mělo i oním rčením býti stanoveno pouze tolik, že smilné jednání, má-li odpovídati skutkové podstatě přestupku podle §u 516 tr. zák., musí, urážejíc mravnost nebo stydlivost, býti při tom provázeno dvěma vlastnostmi, hrubostí a způsobností, by jím bylo vzbuzeno veřejné pohoršení. Kdyby byl správným názor zmateční stížnosti, zůstalo by po případě sebe necudnější jednání beztrestným jen proto, že nevzbudilo pohoršení (na př. u lidí spustlých nebo mravně lhostejných, kteří náhodou byli jedinými jeho svědky nebo se dodatečně o něm samojediní dověděli), což by se přičilo úmyslu zákona. Nalézací soud tudíž, zjistiv, že jednání obžalovaného mohlo dáti (a dalo) příčinu k veřejnému pohoršení, (uváživ při tom, že bylo spácháno na místě veřejném za okolností, kde si pachatel musil býti vědom, že si ho může povšimnouti nebo se o něm dověděti větší počet lidí) uznal správně, že je kvalifikováno tak, jak žádá zákon v §u 516 tr. zák. Neodůvodněnou, z části po zákonu neprovedenou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2648.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Porušení zásad zákona, jež nepodléhají volnému uvážení soudcovskému, výrokem o podmíněném odsouzení, jest napadati zmateční stížností (§ 281 čís. 11 tr. ř.), nesprávné výsledky soudcovského uvažování v mezích zákona odvoláním.

Zákon neobmezuje v §u 7 (3) odvolání ustanovením §u 283 tr. ř.

Výrok o trestu a podmíněném odsouzení lze napadati též z formálních důvodů zmatečnosti (čís. 4 a 5 §u 281 tr. ř.), avšak jen potud, pokud lze onen výrok napadati důvodem zmatečnosti podle §u 281 čís.